

Phần 10

Chương 28

“**N**inh Nhiễm Thanh...”

Giang Hành Chỉ lại đá giày Ninh Nhiễm Thanh lần nữa, một lát sau, cô gái đang cuộn người ngồi trên vali mới ngẩng đầu lên, uể oải nói: “Anh đã đến rồi à...”

Giang Hành Chỉ liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, trực tiếp mở cửa nhà rồi đưa chìa khóa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Cô cầm chìa khóa này đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thật sự không biết tại sao mình lại ngủ, buổi chiều sau khi trở về nhà, đầu óc cô có chút choáng váng, có lẽ do buồn ngủ. Vừa ngồi trước cửa nhà Tần Hựu Sinh cô đã muốn gục xuống nhắm mắt dưỡng sức, hình như chỉ mới nhắm mắt lại cô đã ngủ luôn, cho đến khi bị Giang Hành Chỉ đánh thức bằng phương pháp chẳng mấy “tốt đẹp” này.

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên vận động cơ thể, đưa mắt nhìn chiếc chìa khóa màu bạc trong bàn tay Giang Hành Chỉ, vươn tay lấy, kết quả chộp lấy không khí.

Cô bị anh trêu chọc? Giang Hành Chỉ dời tầm mắt từ chìa khóa sang Ninh Nhiễm Thanh: “Cô uống rượu?”

“Không có...” Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, tập trung tinh thần, cầm lấy chìa khóa từ tay Giang Hành Chỉ.

Đầu ngón tay cô hơi đung tơi, Giang Hành Chỉ liền cảm giác lòng bàn tay mình trở nên nóng rực, anh cúi đầu tỉ mỉ đánh giá Ninh Nhiễm Thanh, cô gái trước mắt mặt phỉm hồng, đôi mắt đỏ bừng như một con thỏ nhỏ.

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không lên tiếng, kéo vali lướt qua Giang Hành Chỉ, đi vào nhà Tần Hựu Sinh, chỉ là khi cô cúi xuống thay giày thì “cộc” một tiếng đầu cô đập xuống đất.

Giang Hành Chỉ xoay người, nhìn cô gái đang ngồi xồm trên mặt đất, sờ trán cô, cô bị sốt?

Giang Hành Chỉ khẳng định lại một lần nữa chuyện mình đến đây là đúng đắn, nếu anh cứ ngồi yên một chỗ, cô mà xảy ra chuyện gì thì 80% là do lỗi của anh, anh đỡ Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy, định dìu cô đi, vô thức nghĩ rằng hành động này quá thân mật, đổi thành vác cô trên vai.

Ninh Nhiễm Thanh bị mang đi như vậy thực sự rất khó chịu, muốn nôn, nhưng vẫn còn nhịn được, chỉ đến khi ra khỏi thang máy, không nhịn được nữa, cô nôn thốc nôn tháo ở thùng rác của tòa nhà.

Giang Hành Chi quay về xe lấy khăn giấy cho cô, đưa cô đi bệnh viện, xếp hàng, đăng kí, sau đó bác sĩ kiểm tra thân nhiệt, làm xét nghiệm máu...

Trong một phòng bệnh, Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt cánh tay của mình, tinh táo vài phần, vành mắt đỏ bừng nhìn Giang Hành Chi.

Nhiệt độ cơ thể là 41, cô gái vốn đã héo rũ gắt gao nắm chặt cánh tay của Giang Hành Chi: “Tôi không muốn tiêm, không muốn tiêm...”

Giang Hành Chi không để tâm, trực tiếp nói với bác sĩ: “Cứ tiêm một mũi hạ sốt trước, sau đó sẽ truyền dịch.”

Từ nhỏ đến lớn Ninh Nhiễm Thanh luôn sợ tiêm, vì vậy để không phải vào bệnh viện, cô luôn chăm sóc tốt cho bản thân, không ngờ hôm nay lại xui xẻo bị ốm, theo cô vào viện lại không phải là chị Tuần Tuần dịu dàng, cũng không phải thầy Tần luôn nhỏ nhẹ, thoải mái, mà lại là người tính tình quái dị, lời nói lạnh nhạt.

Ninh Nhiễm Thanh nói với bác sĩ mình chỉ cần uống thuốc, không cần tiêm, nhưng Trương Tiểu Trì nói đúng, trên đời này, trẻ con và người bệnh không có quyền phát ngôn. Giang Hành Chi đã quẹt thẻ tín dụng thanh toán viện phí, nữ y tá tiêm cho cô mũi hạ sốt, sau đó lại bắt đầu truyền dịch.

Thật là cười người hôm trước hôm sau người cười, mấy ngày trước cô còn đang cười nhạo Ninh Bối Bối, kết quả hôm nay lại đến lượt cô.

Nữ y tá vỗ nhẹ vào cổ tay cô, lấy bông tẩm cồn sát trùng khu vực xung quanh, vừa làm vừa nói chuyện với cô: “Nửa tháng nay khá nhiều người bị cảm, sốt đến mức nhập viện.”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, cồn trên tay bốc hơi rất nhanh, cảm giác mát lạnh xuyên qua lỗ chân lông, lạnh thấu tim, Ninh Nhiễm Thanh siết chặt lòng bàn tay, nhắm mắt lại.

“Không cần lo lắng, thả lỏng một chút.” Y tá cũng ghét nhất những bệnh nhân như Ninh Nhiễm Thanh, tĩnh mạch (ven tay) còn nhỏ hơn so với lỗ kim.

Thả lỏng, Ninh Nhiễm Thanh thực sự không làm được, nữ y tá không thể làm gì hơn là nói với Giang Hành Chi đứng bên cạnh cô: “Phiền anh nắm chặt tay bạn gái đi.”

“Cô ấy không phải...” Giang Hành Chi liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh mình đầy mồ hôi lạnh, tới gần cô hơn, nói: “Không sao, giống như muỗi cắn thôi.”

Muỗi cắn? Ninh Nhiễm Thanh cười nhạt.

Lấy ven lần thứ nhất thất bại, lần thứ hai thất bại, lần thứ ba thất bại... Nữ y tá thử đi thử lại mấy lần mới miễn cưỡng cắm kim đúng mạch máu, cố định kim và chai truyền dịch, còn nói với Giang Hành Chi: “Tĩnh mạch của bạn gái anh thật mảnh...”

Trong toàn bộ quá trình, Ninh Nhiễm Thanh đều được Giang Hành Chỉ giữ chặt, chỉ cần anh bỏ tay ra, Ninh Nhiễm Thanh sớm đã muốn khóc liền mặc cho nước mắt tuôn ào ào.

“Ninh Nhiễm Thanh, cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?” Giang Hành Chỉ sửa sang lại quần áo, đưa cho cô khăn giấy: “Được rồi, được rồi, một vừa hai phải thôi, lau nước mắt nhanh lên...”

Ninh Nhiễm Thanh chậm rãi đưa tay trái đang cầm kim đến trước mặt Giang Hành Chỉ: “Muỗi cắn như lời anh nói đây.”

Giang Hành Chỉ ho nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển qua tay trái của Ninh Nhiễm Thanh, quả thật sưng như cái bánh bao, trái ngược hẳn với tay còn lại, làn da trắng nõn, ngón tay tinh tế.

Giang Hành Chỉ đột nhiên nhớ tới một câu trong cuốn sách cổ: “Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi”⁽¹⁾; tâm trạng khó chịu cởi cúc áo sơ mi, trong đầu không hiểu sao hiện lên một hình ảnh: Đó là mùa đông khi cô đang học năm thứ ba, anh từ trung tâm thành phố đi ngang qua tòa nhà, tắc đường khiến anh phải hạ cửa kính xe để hút thuốc, tình cờ nhìn thấy cô và Tần Hựu Sinh đang đi tới, trời mưa lất phất, Tần Hựu Sinh che ô, cô đội mũ hình quả dâu tây, nắm tay Tần Hựu Sinh, không biết họ trò chuyện những gì mà hai người trông đều rất hưng phấn.

Tình yêu như vậy, chắc chắn không thích hợp với Giang Hành Chỉ, anh muốn người con gái của mình phải thông minh, độc lập, kiên cường, tốt nhất nên ít nói một chút, nhưng có một số việc anh không phải không thừa nhận, anh thật sự ghen tỵ, cũng có chút khinh thường.

Lần anh đi công tác Nhật Bản, Tần Hựu Sinh gọi điện thoại nhờ anh mua kem dưỡng da, loại số lượng có hạn, thế nhưng Ninh Nhiễm Thanh chỉ dùng đúng một lần.

Là bạn thân của Tần Hựu Sinh, anh không chịu được nói: “Hựu Sinh, cậu cần gì phải hành hạ bản thân mình.”

Tần Hựu Sinh lúc đó nói thế này: “Hành Chỉ, là tôi tình nguyện”.

Tình nguyện sao? Giang Hành Chỉ quay đầu nhìn về Ninh Nhiễm Thanh, cởi áo vest rồi ném cho cô.

Giang Hành Chỉ thật sự “ném”, Ninh Nhiễm Thanh bị đập thì tỉnh lại, không nhận được nhú mày: “Anh làm gì vậy?”

Rõ ràng là có lòng tốt lại còn bị ghét bỏ, Giang Hành Chỉ quay đầu lạnh nhạt nói: “Lấy mà đắp.”

“Cảm ơn...” Ninh Nhiễm Thanh thấp giọng nói.

Cô nói câu này nhỏ như tiếng muỗi bay, cũng may Giang Hành Chỉ tai thính, hai tay đặt trước ngực, mắt nhìn về phía trước nói: “Không cần cảm ơn, truyền nước xong tôi đưa cô về.”

Ninh Nhiễm Thanh truyền nước xong đã là đêm khuya, Giang Hành Chỉ đỗ xe ở cổng sau bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh khoác áo vest của anh đứng chờ, đợi anh lái xe đến cổng chính, cô ngồi lên ghế lái phụ.

Đêm đã về khuya, trên đường không còn nhiều người, những người đi bộ trên đường hoặc là đi tìm thú vui giải trí, hoặc là công nhân quét rác.

Ninh Nhiễm Thanh mệt mỏi đến mức không mở nổi mắt, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Giang Hành Chỉ chậm rãi lái xe, một lát sau, điện thoại của cô sáng lên, trong xe vốn yên tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại.

Giang Hành Chỉ gọi Ninh Nhiễm Thanh dậy nghe điện thoại nhưng cô không có phản ứng, bất đắc dĩ anh cầm lấy điện thoại của cô nhận cuộc gọi.

“Hựu Sinh, là tôi.” Giang Hành Chỉ một tay lái xe, một tay cầm điện thoại, giảm tốc độ xuống, “Quả thật xảy ra chút chuyện nhưng bây giờ không sao.”

“... Chắc là bỏ nhà ra đi, kéo vali đến tìm cậu, không biết cậu ra nước ngoài nên gọi điện cho A Thẩm, chỗ tôi có chìa khóa nhà cậu nên đến mở cửa, chẳng ngờ người cô ấy nóng ran...”

Giang Hành Chỉ kể lại tỉ mỉ đến mức chính anh cũng cảm thấy không cần thiết.

Tần Hựu Sinh đang ở sân bay San Francisco gọi điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, chuông reo mấy hồi vẫn không có người nghe, anh tính toán thời gian, nghĩ thầm chắc cô cũng đã ngủ, đang chuẩn bị cúp điện thoại thì một giọng nam quen thuộc truyền đến.

12 giờ đêm, điện thoại di động của bạn gái, người anh em tốt nhất... Suy nghĩ đầu tiên của Tần Hựu Sinh không phải là những tình tiết cầu huyết mà là Ninh Nhiễm Thanh gặp rắc rối gì rồi.

Cúp điện thoại, bên ngoài sớm đã có một chiếc xe đang đợi anh, Tần Hựu Sinh đưa hành lí cho một người đàn ông Trung Quốc, đi vào chiếc xe màu đen ấy.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Nhiễm Thanh bị đồng hồ báo thức đánh thức, đầu đã không còn đau nhưng toàn thân lại mệt mỏi rã rời, cô gọi điện cho cô giáo Chu xin nghỉ nửa ngày, quay về giường của Tần Hựu Sinh ngủ tiếp, chăn đệm sạch sẽ, mềm mại, Ninh Nhiễm Thanh thoải mái làm tổ trên giường.

Tần Hựu Sinh gọi điện tới, Ninh Nhiễm Thanh không muốn đứng dậy, đặt điện thoại trên gối, kể chuyện mình sốt cao cho Tần Hựu Sinh, còn nói thêm một câu: “Anh cũng không ở bên cạnh em...”

Tần Hựu Sinh giải thích nguyên nhân, bệnh tim của bố anh tái phát, bây giờ anh đang ở trong bệnh viện ở San Francisco.

Sốt cao và bệnh tim, Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ, quan tâm hỏi: “Cha anh thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, khi anh tới đã qua cơn nguy kịch rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh thở ra một hơi, cũng không hỏi khi nào anh trở về, nhưng thật ra, Tần Hựu Sinh đã chủ động nói cho cô biết, thứ hai anh sẽ trở về.

“Bố anh không có việc gì sao?”

“Ông ấy có người con trai khác chăm sóc rồi.” Tần Hựu Sinh cười nói.

Dù sao đây cũng là chuyện gia đình Tần Hựu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh không muốn nói thêm nữa, đang chuẩn bị ngắt máy thì thanh âm trầm thấp của Tần Hựu Sinh lại vang lên lần nữa, tín hiệu đột nhiên không tốt, Ninh Nhiễm Thanh rời giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Tần Hựu Sinh qua điện thoại nói cho cô biết, trong tủ lạnh có cái gì để ăn, ngăn kéo dưới TV có một xấp tiền mặt, mật mã máy tính bàn là gì...

Ninh Nhiễm Thanh: “Mới một ngày đêm em đã rất nhớ anh.”

Tần Hựu Sinh: “Anh cũng vậy.”

Trước khi đi làm, Ninh Nhiễm Thanh tự xuống bếp nấu cháo, lần đầu tiên làm cũng không tệ, mùi mấy tiếng đồng hồ cô chưa ăn cái gì, bây giờ có đồ ăn rồi, khí lực dồi dào trở lại.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới một việc, gọi điện thoại cho Giang Hành Chỉ.

Về chuyện tối hôm qua, mặc dù Giang Hành Chỉ không cam tâm tình nguyện nhưng cô cũng cần phải cảm ơn anh một tiếng.

Đối với cuộc gọi cảm ơn của cô Giang Hành Chỉ tỏ thái độ lạnh nhạt, tới khi cô hỏi anh tiền thuốc men, thanh âm càng thêm lãnh đạm: “Số tiền này, tôi sẽ tìm Tần Hựu Sinh.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Hứa Trùng và Cố Đông Minh hòa giải không thành công, hơn nữa Cố Đông Minh nhất định không từ bỏ quyền nuôi con, vụ án phải đưa ra tòa xét xử.

Để tìm chứng cứ bất lợi cho Cố Đông Minh, mấy ngày nay Ninh Nhiễm Thanh đều bớt thời gian lên mạng tìm hiểu về Cố Đông Minh, ví dụ như những scandal với nữ diễn viên của anh ta.

Cố Đông Minh có rất nhiều bạn gái, nhưng thời gian hẹn hò dài nhất chỉ có bốn người, một là Hứa Trùng, hai là Cốc Vũ, ba là Trần XX, và cuối cùng là người giúp hắn đệ đơn ra tòa Lưu Hi.

Ninh Nhiễm Thanh tải xuống tất cả những ảnh thân mật của Cố Đông Minh, lưu thành một folder.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện thoại cho Tần Hựu Sinh: ” Em nghĩ Đồng Đồng nhất định sẽ do Hứa Trùng nuôi dưỡng, nếu như thẩm phán cuối cùng đem con giao cho Cố Đông Minh, em không bao giờ... tin tưởng pháp luật nữa, nhất định sẽ đổi nghề.”

“Mặc kệ là án kiện nào, khi lên tòa cũng không thể chắc chắn chiến thắng.” Tần Hựu Sinh nhắc nhở cô những điều cần chú ý: “Luu Hi dám kháng án chứng tỏ trong tay còn quân bài chưa lật, Nhiễm Thanh, nếu em muốn thắng vụ án này, nhất định phải biết được quân bài bí mật đó.”

Quân bài bí mật? Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút: “Cố Đông Minh có tiền.”

“Vụ án này nhất định sẽ gây chấn động dư luận, cho dù có tiền thì thẩm phán cũng nghiêng về hướng dư luận.” Tần Hựu Sinh nói.

Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, suy nghĩ: Luu Hi rốt cuộc nắm trong tay cái gì?

Tần Hựu Sinh trở về thành phố A lúc 8 giờ, Ninh Nhiễm Thanh không ra sân bay đón anh mà đi mua một bộ áo ngủ gợi cảm, tắm xong liền nằm ở trên giường chờ Tần Hựu Sinh.

8 giờ 40 phút, Ninh Nhiễm Thanh nghe thấy tiếng mở khóa, cô tắt đèn phòng ngủ, đi ra phía ngoài, cửa chống trộm mở ra, còn chưa chờ Tần Hựu Sinh bật đèn đã nhảy tới ôm anh: “Tần Hựu Sinh, em rất nhớ anh.”

Sau đó, Ninh Nhiễm Thanh thấy cơ thể anh chợt cứng đờ

Sau đó, đèn phòng bật sáng, Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía cửa, còn có một người nữa!!!

Ghi chú:

1. Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi (Hai câu thơ trong Kinh thi nói về nàng Trang Khương - con gái của vua nước Tề và là vợ của vua nước Vệ: Trang Công): Tay mềm như tranh non lên tươi, tựa mỡ đọng trắng mượt làn da.

Chương 29

Ninh Nhiễm Thanh còn chưa thấy rõ bên ngoài có tất cả bao nhiêu người, là những ai, gương mặt ửng hồng vì xấu hổ giấu chặt trong lòng anh, đôi bàn tay hung hăng ép chặt vai anh.

Tần Hựu Sinh phản ứng rất nhanh, vội vàng quay lưng về phía đám người ngoài cửa, ôm Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh về phòng, hôm nay anh có mặc áo khoác ngoài, vừa vặn che đi bộ đồ ngủ gợi cảm của Ninh Nhiễm Thanh.

Tuy nhiên, người bên ngoài, về cơ bản cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng được đóng chặt, Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm Tần Hựu Sinh như muốn khóc, sau đó cả người úp sấp xuống giường, chôn mặt trong gối, không ngừng phát ra âm Thanh “Hu hu”.

Cô gái trên giường môi đỏ mọng, mặc chiếc váy ren màu đỏ, mái tóc đen được buộc lại bằng dải băng cũng màu đỏ nốt... Lẽ nào đây là tạo hình công chúa phượng hoàng?

Kỳ thực lúc Ninh Nhiễm Thanh nhảy vào lòng anh trong nháy mắt, Tần Hựu Sinh đã cảm thấy có gì đó không đúng, bàn tay vô tình chạm vào đùi cô, lúc này anh mới hiểu ra Ninh Nhiễm Thanh tỉ mỉ an bài “Tiệc chào mừng” thì đã quá muộn, đèn đã bị người khác bật lên.

Tần Hựu Sinh đi tới bên giường, xoa đầu Ninh Nhiễm Thanh: “Ai làm em uất ức vậy?”

Âm thanh rên rỉ càng lúc càng to hơn, Tần Hựu Sinh giật chiếc gối trong tay Ninh Nhiễm Thanh, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Lẽ nào cả đời này không gặp người khác?”

“Tạm thời không muốn gặp ai cả...” Ninh Nhiễm Thanh xấu hổ tới cực điểm, bỗng nhiên, mở to mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Ngoài cửa là ai thế?”

“Có Hành Chi, Lại Thu Khiết, A Thâm, mọi người muốn cùng nhau đi ăn khuya, anh về nhà đón em, kết quả mọi người cùng tới.”

Tần Hựu Sinh lúc này thật không muốn quan tâm đám người ngoài kia nữa mà chỉ muốn ôm Ninh Nhiễm Thanh trong vòng tay thật lâu. Thế nhưng, nếu anh không ra ngoài, bọn họ càng suy đoán lung tung hơn.

Ninh Nhiễm Thanh nghe lời giải thích của Tần Hựu Sinh, cảm thấy kỳ cục: “Sao anh lại gặp họ trước?”

“Anh cần về công ty có việc gấp, bọn họ nghe nói gần đó có quán ăn mới khai trương, đi nhiều người mới được giảm giá... Anh muốn em bất ngờ, trên đường cố ý không gọi điện cho em.” Tần Hựu Sinh nói xong, đặt một nụ hôn lên trán cô, cúi đầu liếc nhìn dáng vẻ gợi cảm của cô, thanh âm trở nên khàn khàn: “Đợi lát nữa mặc lại cho anh xem được không?”

Ninh Nhiễm Thanh gạt tay Tần Hựu Sinh: “Cả đời này cũng không muốn mặc.”

Tần Hựu Sinh vẻ mặt bình thản đi ra phòng khách, ba người đi cùng đều đã yên vị trên ghế salon. A Thâm thấy anh đi ra, cười cười đầy ẩn ý: “Luật sư Tần được đấy.”

Tần Hựu Sinh không mặn không nhạt liếc mắt nhìn A Thâm: “Cơ thể Nhiễm Thanh có chút khó chịu, không cùng mọi người ra ngoài ăn được.”

Cùng là đàn ông với nhau nên ai cũng hiểu Tần Hựu Sinh, chỉ có Lại Thu Khiết đỏ mặt định mở miệng thì đã bị A Thâm cướp lời: “Đều là tại tôi nhất

định kéo mọi đến nhà thầy Tần, thật không biết luật sư Tần kim ốc tàng Kiều⁽¹⁾...”

A Thảm vốn chỉ nói đùa vậy mà Lại Thư Khiết đã mặt cắt không còn hột máu, Giang Hành Chỉ vẫn luôn trầm mặc liền mở miệng: “Chúng ta đi trước thôi.”

Tần Hựu Sinh gật đầu, xin lỗi: “Lần sau tôi sẽ mời mọi người.”

Người bên ngoài đều rời đi, Tần Hựu Sinh đóng cửa, xoay người, cửa phòng ngủ từ từ mở ra, một cái đầu ló ra thăm dò.

Ninh Nhiễm Thanh thở ra một hơi, mở cửa phòng đang hoang đi ra.

Vừa nãy ở trong phòng cô đã thay quần áo, một bộ đồ vô cùng bảo thủ, tuy rằng phòng khách không còn ai thế nhưng cô vẫn thấy rất lúng túng, gương mặt phiếm hồng.

Tần Hựu Sinh trên máy bay chưa ăn được chút nào, buổi tối cũng không đi ăn cùng mọi người ở Dịch Hòa, vì vậy Ninh Nhiễm Thanh phải đi ăn cùng anh. Tần Hựu Sinh gọi điện thoại đặt chỗ trước, sau đó vươn tay về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Công chúa.”

Công chúa phượng hoàng...

Tần Hựu Sinh đặt chỗ ở một nhà hàng Quảng Đông có tiếng, gọi ba món mặn, một món canh, tôm sốt cà chua, gà tần, thịt bò hầm và hai phần vây cá mập.

Ninh Nhiễm Thanh lấy nước súp vây cá rưới lên bát cơm, hài lòng cảm thán: “Thật ngon.”

Tần Hựu Sinh cũng bắt chước Ninh Nhiễm Thanh làm vậy, động tác ưu nhã, khí chất bức người.

Ninh Nhiễm Thanh có phần hiếu kỳ về gia đình Tần Hựu Sinh, trực tiếp hỏi: “Thầy Tần, gia đình thầy rất giàu sao?”

Tay Tần Hựu Sinh đang cầm đũa chọt khựng lại, mỉm cười: “Cha anh cũng coi như là người có tiền.”

Bởi vì Tần Hựu Sinh không nhắc đến mẹ của anh, Ninh Nhiễm Thanh lại càng tò mò: “Mẹ anh là người như thế nào?” Ninh Nhiễm Thanh thật sự hiếu kỳ về người phụ nữ đã dạy dỗ nên người con trai tốt như vậy, trầm ổn, thông minh, anh tuấn nhã nhặn, phong độ lỗi lạc.

Sau bữa cơm, Tần Hựu Sinh nói muốn đưa cô đi mua mấy bộ quần áo bởi anh thấy quần áo cô mang tới cũng không nhiều.

Ninh Nhiễm Thanh đặt đũa xuống, không biết xấu hổ nói: “Anh muốn em ở lại vài ngày sao?”

“Mấy ngày là thế nào...” Tần Hựu Sinh cười, gọi nhân viên đến thanh toán.

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên vào nhà vệ sinh, một lát sau bước ra, nhìn thấy cách đó không xa là một thân ảnh quen thuộc, đánh bạo bắt chuyện: “Xin chào Lâm tiên sinh.”

Người đi ra từ phòng 213 đúng là Lâm Dật, khuôn mặt sừng sốt, nhìn Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Luật sư Ninh.”

Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh về phía trước, nghiêng đầu muốn nhìn vào bên trong: “Hứa Trùng và Đồng Đồng cũng ở đây sao?”

“Họ không có ở đây.” Lâm Dật giải thích: “Tôi ra ngoài với bạn.”

Vừa dứt lời, bạn của Lâm Dật đi ra - người đàn ông có vóc dáng cao ráo, ánh mắt sắc bén nhìn Ninh Nhiễm Thanh. Cô cảm thấy khó chịu khi bị nhìn như vậy liền nói lời tạm biệt Lâm Dật.

Từ nhà hàng đi ra, Tần Hựu Sinh đưa cô đi dạo phố mua quần áo. Trên đường đi, cô kể cho anh nghe chuyện tình cờ gặp Lâm Dật, bề ngoài tuấn tú, nói năng ôn hòa, chỉ là Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy Lâm Dật còn có mặt khác.

Người đàn ông quá tốt sẽ khiến bạn có cảm giác không chân thật, kiểu người như vậy bên cạnh cô chẳng đâu xa lạ chính là Tần Hựu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh, hỏi: “Anh có thể chấp nhận nếu như em bên ngoài... ví dụ như có người khác?”

Tần Hựu Sinh chậm chạp không trả lời vấn đề này.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, lôi kéo tay Tần Hựu Sinh: “Anh thử tưởng tượng một chút xem...”

“Anh đang suy nghĩ.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, ánh mắt ẩn chứa ý cười nhưng giọng nói đầy nghiêm túc: “Nếu quả thật có ngày đó, nhất định là do anh không đủ tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh trong nháy mắt cảm động không nói nên lời, kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh: “Nếu có một ngày anh có mới nói cũ, em sẽ rất tức giận.”

Tần Hựu Sinh kéo tay cô đi về phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa nói chuyện: “Em xem em mỗi ngày một kiểu, anh làm sao có mới nói cũ được.”

Ninh Nhiễm Thanh không hiểu rõ: “Em đâu có mỗi ngày một kiểu, ngoại hình của em vẫn rất ổn định mà.”

Tần Hựu Sinh cười cười: “Ví dụ như hôm nay là phượng hoàng đỏ, ngày mai, liệu có phải là nàng tiên cá hay không?”

Ninh Nhiễm Thanh mắng Tần Hựu Sinh lưu manh, một Tần Hựu Sinh “lưu manh” cơ thể như bốc hỏa, bước chân càng ngày càng nhanh, Ninh Nhiễm Thanh không theo kịp: “Làm gì vậy...”

Tần Hựu Sinh lời ít mà ý nhiều: “Về nhà trêu chọc người chim...”

“Lưu manh...”

Về chuyện Tần Hựu Sinh “gãy chân”, để che giấu, Ninh Nhiễm Thanh bảo Tần Hựu Sinh chủ động gọi điện cho Ninh Tuần Tuần trước.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đưa điện thoại cho Tần Hựu Sinh, anh bắt lực nhận lấy, nói với Ninh Tuần Tuần: “Chân đã tốt hơn rất nhiều... Vâng... Đúng vậy, lần trước không cẩn thận... Nhiễm Thanh rất tốt, cô ấy chăm sóc em rất chu đáo...”

Giúp Ninh Nhiễm Thanh nói dối xong, Tần Hựu Sinh lập tức ném điện thoại đi động đi, trực tiếp đè lên người con gái dưới thân “cắt đứt chủ đề”, dùng sức giày vò cô hết lần này đến lần khác, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy cơ thể mình như tan chảy trong nhu tình, đôi chân vừa dài vừa thẳng cũng vô thức cuộn chặt lấy hông anh.

Mơn trớn từng chút chiếc eo thon mềm mại của cô, Tần Hựu Sinh đem người Ninh Nhiễm Thanh lật lại, từ phía sau đột ngột xuyên vào bên trong cô, Ninh Nhiễm Thanh không chịu được “um” lên một tiếng.

Tần Hựu Sinh nhào lên phía trước hôn lên môi Ninh Nhiễm Thanh, ngăn lại những tiếng kêu động tình của cô trong cổ họng, lại có những tiếng ngậm nga phát ra từ khe miệng cô, mềm mại mà uyển chuyển, kiều mị mà rung động lòng người, rồi người đàn ông từ từ đi ra nơi ấm áp bên trong người con gái bên dưới mình.

Vụ kiện của Hứa Trùng sẽ mở phiên tòa sơ thẩm, Ninh Nhiễm Thanh viết xong báo cáo trước tiên đưa cho Tần Hựu Sinh xem qua, sau khi anh sửa chữa lại một vài chỗ mới đem cho cô giáo Chu xem.

Chu Yên sau khi xem xong cực kì hài lòng, đánh giá tương đối tốt: “Logic rõ ràng, đơn giản cũng rất dễ hiểu.”

“Logic rõ ràng” là bởi vì Tần Hựu Sinh giúp cô sửa những chỗ cô chưa hiểu rõ, “đơn giản dễ hiểu” là do Tần Hựu Sinh đã cắt bỏ những phần dư thừa đi rồi.

Lúc ăn cơm trưa, Ninh Nhiễm Thanh đặc ý đem lời biểu dương của cô Chu nói cho anh biết.

Tần Hựu Sinh hỏi cô: “Khi nào Chu Yên đi?”

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút: “Sau khi vụ án của Hứa Trùng kết thúc.”

“Thật sự không biết phiên tòa sơ thẩm có thể giải quyết xong không đây.” Vương Trân đặt khay thức ăn xuống bàn, kể cho cô nghe một vụ kiện li hôn âm ỉ: “Người vợ yêu cầu li hôn, người chồng nhất định không đồng ý, vụ án này từ khi mình mới theo thầy giáo thực tập vậy mà đến tận bây giờ vẫn chưa li hôn được, người vợ cứ liên tục khởi tố.”

Giang Hành Chỉ thỉnh linh xen vào: “Yên tâm đi, chỉ có kết hôn không thành, không có li hôn không được.”

Vương Trân cũng đồng tình: “Chỉ có duyên phận bất thành, chứ không có cắt mà không đứt.”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, ăn vài miếng qua loa: “Em còn phải đến nhà Hứa Trùng một chuyến.” Nói xong, cô liền đứng lên rời đi.

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh rời đi, Tần Hựu Sinh cười than, khoanh tay: “Mọi người xem, so với tôi bận rộn hơn nhiều...”

Vương Trân cười cười: “Ninh Nhiễm Thanh quả thật rất nỗ lực.”

Tần Hựu Sinh vui vẻ, Giang Hành Chỉ cũng nhếch khóe miệng, hai người cùng tới văn phòng.

Giang Hành Chỉ hỏi Tần Hựu Sinh: “Suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Nụ cười trên mặt Tần Hựu Sinh dần tắt: “Một vài ngày nữa.”

Trong ấn tượng của Giang Hành Chỉ, Tần Hựu Sinh là người luôn bình tĩnh, xử lý mọi việc đều rất cương quyết, lạnh lùng, tuyệt đối không để chúng làm vướng chân.

“Suy nghĩ cẩn thận.” Giang Hành Chỉ nói.

Ninh Nhiễm Thanh ăn cơm tối ở nhà của Hứa Trùng, Lâm Dật và Hứa Trùng đều là những người có tay nghề nấu nướng vô cùng khá. Sau khi ăn xong, Lâm Dật và Đồng Đồng cùng nhau chơi ghép hình, nhìn hai người thật hòa hợp, ấm áp.

Có thể nhận ra, Lâm Dật rất quý Đồng Đồng, Đồng Đồng cũng rất yêu người cha này, không có quan hệ ruột thịt thì đã sao chứ?

Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ tới Ninh Uy Phong, là một người cha, dù là trên phương diện vật chất hay tình cảm, ông đều không hề bạc đãi cô, trước kia là do cô bị che mắt, thù hận chất chứa trong tim khiến cô không thể nhìn rõ tất cả mọi chuyện.

Hôm nay là ngày Cổ Đông Minh và Hứa Trùng ra tòa, thời tiết đã vào thu, mưa liên tục nhiều ngày, Ninh Nhiễm Thanh ở trong phòng thay ô phục, bước ra nhìn Tần Hựu Sinh oán giận: “Em có cảm giác như là toàn bộ thành phố đều mốc meo hết cả rồi.”

Tần Hựu Sinh nhìn trời bên ngoài: “Mấy ngày vừa rồi thời tiết ở San Francisco thật tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh cười tủm tỉm đi tới trước mặt Tần Hựu Sinh: “Anh thấy em mặc bộ này thế nào.”

Bộ ô phục này là Ninh Tuần Tuần tặng cô trước khi tốt nghiệp, Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa có dịp mặc, chờ tới tận phiên tòa ngày hôm nay mới có cơ hội.

Tần Hựu Sinh lấy từ trong túi ra một cái hộp màu đỏ tinh xảo, mở ra, một chiếc vòng cổ có đính kim cương cực kỳ tinh tế nằm lặng lẽ bên trong.

Ninh Nhiễm Thanh quét mắt nhìn nhãn hiệu trên cái hộp: “Anh muốn bỏ vốn ban đầu sao?”

Tần Hựu Sinh cười nhẹ, đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Tiền không quan trọng bằng bà xã.”

Ninh Nhiễm Thanh thích thú lấy điện thoại ra chụp ảnh: “Quả nhiên là hợp với em.”

Bởi vì trời mưa, mọi phương tiện phải giảm tốc độ, đường đông nghẹt người, ngã tư đường, người đi bộ mở ô như những đóa hoa đầy màu sắc, ngoài xe, màn mưa như đang lay động theo chiều gió.

Trước công đã có phóng viên chờ sẵn, Ninh Nhiễm Thanh phải đi cửa sau với Chu Yên và Hứa Trùng, Lâm Dật ở phòng chờ của tòa án, Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống bên cạnh Chu Yên: “Cô Chu, em cảm thấy rất lo lắng.”

“Tôi mới là người nên lo lắng chứ.” Chu Yên nói đùa.

Ninh Nhiễm Thanh chẳng qua chỉ là trợ lí cùng Chu Yên ra tòa, thế nhưng cô vẫn lo lắng như mình thực sự đi ra chiến trường vậy. Chu Yên cười cười, liếc mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Luật sư Tần ngồi đây mà em vẫn thấy lo lắng sao.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn Tần Hựu Sinh: “Em còn thấy lo lắng hơn...”

Bên ngoài tòa án trở nên nhộn nháo, Ninh Nhiễm Thanh từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, đúng là Cố Đông Minh và Lưu Hi tới, hôm nay là phiên tòa kín vậy mà không hiểu sao phóng viên vẫn biết được mà trực sẵn ở ngoài.

Đội Cố Đông Minh xuống xe, cả đám liền ùa lên vây kín xung quanh.

Lưu Hi đi phía trước Cố Đông Minh, bình tĩnh trả lời các câu hỏi của cánh phóng viên còn Cố Đông Minh từ đầu đến cuối luôn giữ bộ mặt lạnh lùng.

Phiên tòa bắt đầu lúc 9 giờ 30 phút, phiên điều trần trước tòa một lần nữa yêu cầu hai bên hòa giải, Cố Đông Minh nhìn Hứa Trùng, Hứa Trùng nhìn Lâm Dật, Lâm Dật chuyển cho cô ánh nhìn quả quyết.

Hứa Trùng lắc đầu: “Không cần hòa giải.”

Tần Hựu Sinh từng nói với cô Lưu Hi chắc chắn có quân bài bí mật, Ninh Nhiễm Thanh cố hết sức tìm hiểu nhưng vẫn không ra. Khi hai bên biện hộ lần cuối cùng, Lưu Hi rút cuộc cũng lật bài:

“Môi trường sống của Đồng Đồng thật sự tốt sao, nếu như bố của cô bé bây giờ là một người đồng tính luyện ái?”

Ghi chú:

1. Kim ốc tàng Kiều: Nhà vàng cất người đẹp (Câu nói dựa trên một điển cố nổi tiếng của Trung Quốc về vua Hán Vũ đế và nàng Trần A Kiều.)

Chương 30

Cố Đông Minh vẫn luôn hoài niệm về khoảng thời gian hạnh phúc với Hứa Trùng, những tháng ngày nhẹ nhàng trôi qua, anh đạp xe chở cô đi qua những con đường nhỏ trong trường đại học.

Khi đó anh cố gắng đạp xe thật nhanh lướt qua mọi cảnh vật bên đường, còn cô ngồi ở đằng sau nắm thật chặt lưng áo anh, trên mặt đất thì lấp lánh những đốm vàng nhạt do ánh nắng mặt trời xuyên qua bóng cây rồi rơi xuống.

Quãng thời gian đó, đơn giản, thư thái, mà lại luôn tràn đầy hạnh phúc.

Hứa Trùng luôn biết quan tâm đến mọi người, lúc nào cũng mỉm cười, mỗi khi anh có chuyện phiền não, cô đều xoa bóp huyết thái dương cho anh. Kể từ khi Hứa Trùng rời đi, anh không gặp được người con gái nào khác có thể mang tới cảm giác dễ chịu như cô đã từng vậy..

Nhưng cũng chỉ là cảm giác dễ chịu, đó không phải là tình yêu thề non hẹn biển. Sinh ra đã là kẻ máu lạnh cùng với quá nhiều mối tình hợp tan, đối với tình yêu và hôn nhân anh đã không còn có một chút chờ đợi hay khao khát nào.

Mà khi Hứa Trùng rời đi, cuộc sống của anh dường như trở nên thật kì lạ, rõ ràng biết rằng mình sẽ không kết hôn cùng cô, chia tay là điều sớm muộn, thế nhưng việc cô chủ động buông tay lại nằm ngoài dự đoán của anh.

Hứa Trùng để lại cho anh một bức thư đặt trong ngăn kéo, nét chữ thanh tú, mềm mại nhưng lại không hề yếu đuối. Nhiều năm trôi qua, anh thật sự không thể vứt bỏ lá thư đó, thỉnh thoảng lại lấy ra nhìn ngắm, khi tâm tình tốt sẽ bắt chước nét chữ của cô, khi buồn bực lại như chuốc thêm phần nộ.

Kỳ thực, anh vẫn muốn có Hứa Trùng, đó là một nỗi khao khát không rõ ràng, không làm đau trái tim anh nhưng hình bóng của cô cứ luôn hiện hữu trong lòng. Có những lúc quá mệt mỏi, anh lại nghĩ giá như Hứa Trùng đang ở đây thì thật tốt.

Nhưng Hứa Trùng đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của anh, chỉ đến khi cô Trương qua đời. Cô Trương là cô giáo của anh, cũng là mẹ của Hứa Trùng. Ở lễ tang, lần đầu tiên, anh gặp lại cô sau năm năm.

Trong tang lễ, Hứa Trùng mặc một bộ trang phục màu đen tiếp đón khách, da dẻ tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ, đôi môi mím chặt, kiên cường hoàn tất mọi nghi thức cần có.

Cố Đông Minh thừa nhận khoảnh khắc ấy, khi nhìn thấy Hứa Trùng anh thấy mình đau lòng, cũng nhớ lại những kí ức đẹp đẽ đã trải qua cùng cô.

Hứa Trùng nhìn thấy anh, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc nhưng biến mất rất nhanh, trở lại dáng vẻ bình tĩnh như ngày thường, không hề có bất kì một thứ cảm xúc nào khác.

Cố Đông Minh viếng xong thì ra ngoài, chưa đi đến cửa, một cô bé từ bên ngoài chạy vào, va phải anh.

Cô bé ngẩng đầu, anh cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Cô bé gọi mẹ, Hứa Trùng nắm tay cô đưa ra sau lưng.

Sau đó, chân tướng giống như khối băng, chậm rãi nổi lên mặt nước.

Tất cả là do ý trời, Cố Đông Minh đột nhiên cảm thấy ông trời an bài lần này cũng không tệ, anh không thích chuyện gương vỡ lại lành thế nhưng khi đối phương là Hứa Trùng, anh có thể chấp nhận.

Đứa trẻ là một sự hiện diện thần kỳ, là duyên phận gắn kết anh và cô, nếu như đã có duyên gặp lại lần nữa thì hai người cũng nên quay lại bên nhau.

Cố Đông Minh tìm Hứa Trùng nói chuyện, Hứa Trùng bình tĩnh nói cho anh biết, anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

...

Cố Đông Minh ngồi ở ghế nguyên cáo nhìn về phía bị cáo nơi Hứa Trùng đang ngồi, mọi thứ không phải do anh suy nghĩ nhiều mà là cô giấu giếm quá nhiều.

Lưu Hi đứng đối diện thẩm phán nói: “Theo tôi được biết, Lâm Dật là một người đồng tính luyến ái, anh ta không chỉ ở chung với đàn ông mà sinh hoạt cá nhân cũng tương đối hỗn tạp. Tôi không bài xích người đồng tính, thế nhưng mọi người đều biết những ảnh hưởng đến con cái.”

Lưu Hi biện hộ cho Cố Đông Minh từ bốn phương diện.

Đồng Đồng chính xác là con của Cố Đông Minh, chứng cứ từ bản giám định DNA.

Cố Đông Minh có điều kiện kinh tế tốt hơn nhiều so với Hứa Trùng và Lâm Dật, anh sẽ cho Đồng Đồng môi trường học tập và sinh hoạt tốt nhất, đảm bảo trở thành một người cha tốt.

Hứa Trùng bỏ đi mà không nói cho Cố Đông Minh biết chuyện mang thai, vì vậy Cố Đông Minh cũng chỉ là người bị hại.

Người cha bây giờ của Đồng Đồng là người đồng tính, sẽ tạo nên ảnh hưởng xấu tới thể xác và tinh thần của cô bé.

Đôi khi, trên tòa án không phải là so sánh kiến thức chuyên môn, cũng không phải là so sánh pháp luật cứng nhắc thiên về bên nào, mà là so sánh luật sư bên nào da mặt dày hơn.

Da mặt của Chu Yên khẳng định không mỏng hơn Lưu Hi. Cô từ một vài phương diện mà tiến hành phản bác.

Đồng Đồng và Cố Đông Minh thực chất không có quan hệ trên pháp luật, anh và Hứa Trùng không có quan hệ hôn nhân, cũng không phải vợ chồng hợp pháp, vì vậy anh và Đồng Đồng tất nhiên không hề có liên quan đến nhau.

Từ nhỏ Đồng Đồng đã sống cùng Hứa Trùng và Lâm Dật, đến bây giờ thể xác và tinh thần vô cùng tốt, Cố Đông Minh vì mục đích cá nhân mà phá hoại hạnh phúc của người khác.

Gia đình của Cố Đông Minh vô cùng phức tạp, anh lại có nhiều vụ bê bối tình dục, vậy có thể thực sự trở thành một người cha tốt hay không?

...

Sau đó, Lưu Hi lấy ra một xấp ảnh, chụp từ một quán bar dành cho người đồng tính, trong đó có Lâm Dật.

Mặc dù Lâm Dật ở trong hình và ngoài đời nhìn khác xa nhau nhưng không thể phủ nhận tấm hình này đánh mạnh vào thị giác người xem, chứng minh những lời nói của Lưu Hi.

Ninh Nhiễm Thanh sớm đã toát mồ hôi, lòng bàn tay xoa vào nhau, ngẩng đầu nhìn Lâm Dật ngồi cách đó không xa lắm. Anh nhìn chằm chằm bức ảnh được chiếu lên màn hình, khuôn mặt tối sầm.

Thẩm phán hỏi Lâm Dật đây có phải là thật hay không, Lâm Dật mãi vẫn không trả lời, qua một lúc, mới gật đầu.

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như vậy còn có Hứa Trùng, lần này cô sẽ thất bại sao?

Giây phút ấy, bất kể là Hứa Trùng hay Lâm Dật, danh dự của họ đều bị Cố Đông Minh và Lưu Hi giẫm nát.

Lúc trước, Chu Yến từng nói, cô không muốn dùng phương thức tố tụng để giải quyết các vấn đề luật pháp liên quan đến tình cảm, hai người ban đầu gắn bó chặt chẽ, vì sao nhất định phải phân thắng thua trên tòa án.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của những người tham dự, bởi vì đây là phiên tòa kín nên ngoài Tần Hựu Sinh và cậu của Hứa Trùng còn có một người nữa.

Một người phụ nữ quần áo chỉnh tề, kiêu ngạo nhìn quan tòa. Ninh Nhiễm Thanh đoán rằng đây là mẹ của Cố Đông Minh.

Có một số việc không thể không thừa nhận, xã hội này có xu hướng bắt nạt kẻ yếu.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hựu Sinh khẽ vuốt cằm, truyền cho cô ánh mắt khẳng định, cô lại nhìn Chu Yến, sau khi được Chu Yến đồng ý cô mới đứng lên bào chữa.

“Thưa thẩm phán, tôi cũng có một số hình ảnh lấy từ album ảnh của cô Hứa, đã được cô Hứa đồng ý nên tôi muốn cho mọi người cùng xem.”

Ninh Nhiễm Thanh quét ánh mắt về phía Lưu Hi, từ ánh mắt trực tiếp thể hiện sự khinh bỉ.

Ninh Nhiễm Thanh gộp tất cả các tấm ảnh vào một ảnh động flash, click tập tin, từng tấm hình được trình chiếu trước mắt mọi người.

Có hình ảnh khi Đồng Đồng năm tuổi chụp cùng gia đình, cả nhà cùng du ngoạn ngoạn ô, Đồng Đồng trên sân khấu nhà trẻ cùng các bạn chụp ảnh kỷ niệm.

“Bất luận anh Lâm có khuynh hướng giới tính như thế nào, tôi khẳng định cô Hứa và anh Lâm là hôn nhân hợp pháp, bởi vì pháp luật không có quy định người đồng tính không được kết hôn. Hôn nhân có rất nhiều loại, cô Hứa và anh Lâm kết nghĩa vợ chồng chỉ là một loại trong số đó, hơn nữa họ còn có cuộc sống hạnh phúc hơn nhiều cặp vợ chồng khác.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Cố Đông Minh, vẻ mặt châm biếm, nói tiếp: “Hơn nữa, Đồng Đồng được sinh ra sau khi hai người kết hôn, cho dù không có quan hệ huyết thống nhưng họ vẫn có quan hệ cha con, hơn nữa tình cảm của hai người lại rất tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh nhấp chuột, trên màn hình là hình ảnh khi Đồng Đồng mới ra đời, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.

Đôi mắt của Cố Đông Minh nheo lại.

Tiếp theo là tấm ảnh khi đầy tháng, khi một tuổi, khi Đồng Đồng chập chững những bước đi đầu tiên và những ngày sinh nhật của Đồng Đồng...

Từ những bức ảnh ấm áp này, mọi người có thể tưởng tượng ra hình ảnh một gia đình tràn đầy hạnh phúc.

“Đây chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống hàng ngày của gia đình cô Hứa, trong album còn có rất nhiều những tấm ảnh khác, mỗi ngày cô Hứa và anh Lâm đều ghi lại những bước phát triển của Đồng Đồng... Vì vậy luật sư Lưu nói rằng Đồng Đồng lớn lên không bình thường là sai sự thật, trái ngược với hình ảnh cô bé Đồng Đồng thuần khiết, thông minh của bây giờ. Gia đình cô bé đã giáo dục và chăm sóc cô bé rất tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh nói xong, dùng chuột ở tấm hình cuối cùng, trên thảo nguyên xanh bát ngát, một nhà ba người cưỡi ngựa cùng chụp ảnh, ai ai cũng đều tươi cười rạng rỡ.

Cố Đông Minh nhìn lướt qua, anh thấy thật chướng mắt.

“Anh Lâm tuy rằng không phải cha ruột nhưng không có điểm nào không xứng làm cha, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều người cha khác. Chẳng lẽ chỉ bởi vì khuynh hướng giới tính của anh không giống người khác mà có thể cướp đoạt quyền làm cha sao, đem Đồng Đồng cho một người đàn ông xa lạ nuôi nấng.”

Thẩm phán hỏi Lâm Dật: “Từ khi nào anh phát hiện ra mình có khuynh hướng đồng tính.”

Thần sắc Lâm Dật đã bình tĩnh trở lại, không giống như khi bị Lưu Hi vạch trần chân tướng vừa rồi vừa ngượng ngùng, anh đưa mắt nhìn Hứa Trùng,

nói: “Tôi đã biết từ lâu, ban đầu tôi cũng không thể chấp nhận, đi gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng tất cả đều thất bại trong việc chữa trị ‘bệnh’ của tôi, bởi vì giới tính của tôi là do bẩm sinh...”

Thẩm phán nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh, cô dùng giọng điệu rõ ràng, khí phách tiếp tục nói: “Sinh ra đã là người đồng tính, bởi vì họ không có khuynh hướng tình dục giống người bình thường nên trở thành quái nhân trong mắt chúng ta, thậm chí còn bị luật sư lên án không có quyền làm cha, tôi cảm thấy thực sự rất hài hước. Chúng ta đang sống trong một xã hội luôn đề cao sự bình đẳng, Lâm Dật bẩm sinh đã là người đồng tính, theo tỉ lệ thì những người như vậy chiếm một phần rất nhỏ, chẳng lẽ chỉ vì đó là một phần nhỏ mà phân biệt đối xử? Xã hội kì thị họ, giờ đến pháp luật cũng không muốn ủng hộ họ? Quyền mưu cầu hạnh phúc tối thiểu cũng không có sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hơi, chân như nhũn ra, ngồi xuống ghế luật sư, Chu Yến nhìn cô đầy tin tưởng, cô quay đầu nhìn Tần Hựu Sinh, anh mỉm cười ấm áp.

Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt hai tay, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

...

Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh ra tòa, đối với cô mà nói lần này là sự kiện vô cùng ý nghĩa, cuối cùng thẩm phán gõ búa, tuyên bố: “Phiên tòa ngày hôm nay kết thúc, phán quyết sẽ có sau.”

Không ai có thể biết trước kết quả, Tần Hựu Sinh nói với cô: “Cho dù kết quả có như thế nào, Nhiễm Thanh, em không hề làm sai.”

Kết thúc phiên tòa, một thư kí đi qua, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy có chút quen thuộc, suy nghĩ cẩn thận, thì ra người đó vốn là kiểm sát trưởng, không hiểu sao lại thành thư kí của tòa án này.

Tần Hựu Sinh nói cho cô biết: “Muốn sống sót ở đây, nhất định phải có bản lĩnh, nếu không sẽ bị người khác đạp xuống.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Em phải làm sao đây?”

Tần Hựu Sinh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Thật sự anh không muốn em làm luật sư.”

“...”

Cô Đông Minh và Lưu Hi rời khỏi phòng xét xử, đặc biệt là Cô Đông Minh, rời đi nhưng vẫn luôn nhìn Hứa Trùng, còn Hứa Trùng từ đầu tới cuối chẳng thèm liếc mắt, cô nắm tay Lâm Dật, giống như nắm tay người thân thiết nhất.

Cho dù hai người không ở bên nhau vì tình yêu thì đã sao, họ hạnh phúc hơn người bình thường rất nhiều.

Tay chân Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa hết run, cô phải dựa vào Tần Hựu Sinh để ra ngoài, lần này cô phải thừa nhận tố chất tâm lý của mình vẫn chưa

vững vàng, bước từng bước trên bậc thềm, cô hỏi Tần Hựu Sinh: “Anh thấy biểu hiện vừa rồi của em trên tòa thế nào?”

Tần Hựu Sinh khẽ nhếch môi: “Em tự đánh giá xem?”

“Theo em những lời nói vô ích còn hơi nhiều, chưa đủ giản lược, rõ ràng, mặt khác, khi mới bắt đầu biện hộ, giọng nói còn có chút run rẩy, có lẽ được 5.5 trên 10.”

Tần Hựu Sinh: “Anh cho em 9 điểm.”

“Cao như vậy sao?”

Tần Hựu Sinh gật đầu: “Nhiễm Thanh, so với tưởng tượng của anh em còn giỏi hơn nhiều.”

Ninh Nhiễm Thanh có chút đắc ý, song cũng không đề tâm lắm: “Anh nói xem Đồng Đồng đáng yêu có bị cướp đi không?”

“Ngày mai không phải sẽ đưa ra phán quyết sao, nếu như Đồng Đồng thực sự do Cố Đông Minh nuôi dưỡng thì chẳng phải em sẽ rời khỏi giới pháp luật. Đây quả là chuyện đáng tiếc, chúng ta không nên biến nó thành sự thật.”

Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm một mình, nửa người dựa hẳn vào Tần Hựu Sinh: “Nếu có một ngày em trở thành luật sư là nhờ thầy Tần dạy dỗ.”

Tần Hựu Sinh nhìn về phía xa, không nói gì, trầm tư một mình.

...

Thời gian thoát cái đã là cuối thu, tiết trời trở lạnh, gió hiu hiu thổi, Ninh Nhiễm Thanh từ hai ngày trước đã bắt đầu mặc áo khoác da cừu, kết hợp với đôi giày dạ, vừa nhanh nhẹn lại đáng yêu.

Lần thứ hai mở phiên tòa tuyên án, kết quả giống như Tần Hựu Sinh nói với cô, Đồng Đồng trước tuổi vị thành niên do Hứa Trùng và Lâm Dật nuôi dưỡng, Cố Đông Minh có quyền thăm nom nhưng phải được sự đồng ý của Hứa Trùng.

Tiếp đến, bước vào thời điểm chia tay.

Ninh Nhiễm Thanh đầu tiên tiễn Hứa Trùng và Lâm Dật quay về thành phố Thanh, sau đó tiễn Chu Yên lên máy bay, trước khi đi Chu Yên động viên cô: “Nhiễm Thanh, hãy làm thật tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh bật khóc, ôm lấy Chu Yên: “Cô, em sẽ rất nhớ cô.”

Chu Yên dờ khóc dờ cười: “Cô bé ngốc, không phải em còn có Tần Hựu Sinh sao?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẫm nghĩ, lau nước mắt: “Cô, em nhất định sẽ đến Mỹ thăm cô.”

“Đúng vậy, tiện thể thăm luôn bố mẹ chồng tương lai.”

Ninh Nhiễm Thanh cười hì hì: “Chuyện này để sau hãy nói.”

Có một số việc thực sự không thể chắc chắn hoàn toàn, quá nhiều biến cố, giống như Ninh Nhiễm Thanh cho rằng Hứa Trùng và Lâm Dật mang theo Đồng Đồng sống hạnh phúc quãng đời còn lại, cô và Tần Hựu Sinh cũng sẽ tiến triển thuận lợi...

Khi tin dữ của Hứa Trùng và Lâm Dật truyền đến, thành phố A đã có những bông tuyết đầu mùa, Cố Đông Minh tự mình đến thành phố Thanh đón Đồng Đồng trở lại, ngày đó Tần Hựu Sinh rời đi, Ninh Nhiễm Thanh không có ý định tiễn anh, anh đi rồi cô mới chạy theo gọi taxi thẳng đến sân bay.

Thế nhưng đã không còn kịp, cô ngồi lặng thình giữa sân bay một lúc lâu, chuẩn bị quay về, cô thấy Đồng Đồng và Cố Đông Minh đang qua cửa an ninh, theo sau là ba người nữa.

Đồng Đồng tựa vào vai Cố Đông Minh không ngừng khóc, Ninh Nhiễm Thanh cũng rơi nước mắt theo.

Ninh Nhiễm Thanh rút cuộc cũng hiểu ra một điều - cơn gió vô định, con người vô thường, cuộc sống cũng như bè trôi, lang thang, rộng lớn.